

for Blindeinstituttet. Jeg mener nu, at det er en god og sund Opgave for Rigsdagen bestandig at virke hen til, at en bedre og nyagtigere Regnskabsform, som svarer strengt til Finantsloven, bliver indført i alle disse forskjellige Grene, men det er et overordentlig stort Spring derfra, naar man her forlanger, at Statsregnskabet skal opsluttes paa Finantsaarets sidste Dag. Den ærede Rigsdagsmand vil erindre — det er ikke nogen Vebredelse, jeg gjør ham, men jeg siger det kun, for at minde ham om, hvor misligt det er at forandre det, der engang har været gjældende — at under første Behandling af Finantsloven roste han Ministeriet, fordi det havde været saa overordentlig sparsomt i Finantsaaret 1860—61, men da reiste den ærede Kirke- og Underviisningsminister sig strax og sagde os, at det var en Feiltagelse, idet det snart vilde vise sig, at uagtet der var store Besparelser efter Statsregnskabet, vilde der komme en Tillægsbevilling, hvorpaa en stor Deel Summer, der tilsyneladende vare besparede, vare opførte. Den ærede Rigsdagsmand (Tscherning), som dog ganske vist er et af de Medlemmer her i Thinget, der bedst vil kunne bedømme et Regnskab og sammenligne det med Finantsloven, udtalte sig saaledes, at den forandrede Regnskabsform aabenbart stod for ham som aldeles forvirrende (Tscherning: Nei!). Jeg veed ikke, om den ærede Rigsdagsmand vil nægte det, men det er i Virkeligheden saa, og det forekommer mig, at dette netop er et Vidnesbyrd om og en Opfordring til, at vi skulle være forsigtige med paa eengang at gjøre store Forandringer. Naar vi ville opnaae gode og heldbringende Resultater, skulle vi kun bygge videre efter en alvorlig og grundig Undersøgelse, der saavidt muligt støtter sig til tidligere Erfaringer, og vi skulle navnlig indføre Forandringen ved Lov. Den ærede Rigsdagsmand (Tscherning) og den ærede Kirke- og Underviisningsminister sige, at naar Anviisningen ikke kan honoreres inden den 31te Marts, er der ingen Ret til Udbetaling; men vil man da virkelig fra Rigsdagens og Ministeriets Side træde frem og sige, at vor hele Tilstand indtil Finantsaaret 1860—61 har været ulovlig, at Ministeriet har handlet mod Loven, og at Rigsdagen har

stabsfæstet et Lovbrud ved at lade det passere, som er steet fra Ministeriets Side? Hidtil har det jo været Tilfældet, at man i en vis kort Tid i det nye Finantsaar har vedblevet at udbetale Beløb, som vare bevilgede for det foregaaende Finantsaar; den Fremgangsmaade er stadig fulgt indtil Finantsaaret 1860—61, da Forandringen foregik; i mine Tanker er det uheldigt, at man, fordi man har villet gjøre dette Experiment, paa eengang ligesom slaaer en Streg over, hvad der tidligere er steet. Efter min Mening er der ved Finantsloven en lovlig Hjemmel til at udstede en Anviisning lige indtil Kl. 12 om Natten den 31te Marts, saaledes at det Beløb, denne Anviisning lyder paa, ikke behøver at gjenbevilges. Der er nemlig opstaaet et Contractsforhold mellem den Enkelte og Ministeriet, der her repræsenterer Rigsdagen; Rigsdagen bevilger, Ministeriet anviser Pengene og Vedkommende modtager Anviisningen i Henhold til en Forpligtelse, som paahviler Staten, og som er opfyldt af Ministeriet; med denne Anviisning i Kommen kan den Paagjældende fordrø sig Beløbet udbetalt; ingen Magt kan forhindre ham deri. Nu siger man: Ja, men han kan ikke faae Pengene førend i det følgende Finantsaar. Jeg svarer dertil: Det er jo at holde Manden for Nar. Naar der f. Ex. her i Kjøbenhavn den 29de Marts udstedes en Anviisning paa Ringkjøbing Amtstue, og Manden, som skal have Pengene udbetalt, behøver 4 Dage for at komme derover, saa kan der dog virkelig ingen Mening være i, at Manden vel paa forventet Tillægsbevilling kan faae Pengene udbetalt i det følgende Finantsaar, men at Beløbet, som engang er bevilget af Rigsdagen, dog atter i det følgende Finantsaar skal gjøres til Gjenstand for Bevilling, selv om det er en Formsg, idet vi ikke kunne nægte Bevillingen. Naar vi ikke kunne nægte Bevillingen, hvorfor skulle vi saa atter give den? Vi skulle, siges der af den Taler, der stillede sig paa Statsrevisorernes Standpunkt (Fischer), give den af Hensyn til Statsrevisionen; men vi skulle ikke udelukkende see Sagen fra Statsrevisionens Standpunkt; det Spørgsmaal, som foreligger, er, om det for Bevillingsmyndigheden er nødvendigt, at Bevillingen atter